

Sygn. akt V CSK 510/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z wniosku T. Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością w K.
przy uczestnictwie A. w W.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 21 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawcy T. sp. z o.o. z siedzibą w K. od postanowienia Sądu Okręgowego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego - w określonym stanie faktycznym – z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r.,

II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zasadza się- zdaniem skarżącego - na naruszeniu przez sąd drugiej instancji art. 234 k.p.c. w zw. z art. 7 k.c., polegającym na nie zastosowaniu wynikającego z art. 7 k.c. domniemania dobrej wiary wnioskodawcy, którego to domniemania uczestnik- według wnioskodawcy - nie obalił. Kwestia dobrej i złej wiary zasiadającego służebność gruntową o treści służebności przesyłu jest przedmiotem wielu, cytowanych zresztą przez wnioskodawcę, orzeczeń Sądu Najwyższego. W uchwale z dnia 8 grudnia 2016 r. (III CZP 86/16) Sąd Najwyższy wskazał, że rozstrzygając, czy uzyskanie posiadania służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu, nastąpiło w złej wierze należy mieć na względzie całokształt okoliczności poprzedzających i towarzyszących uzyskaniu posiadania służebności; domniemanie dobrej wiary jest obalone, gdy z całokształtu okoliczności wynika, że przedsiębiorca przesyłowy w chwili uzyskania posiadania wiedział lub powinien był wiedzieć przy zachowaniu wymaganej staranności, że do nieruchomości, na której zlokalizowane są urządzenia przesyłowe, nie przysługuje mu prawo o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje - w istocie - na negowanie dokonanej przez sąd drugiej instancji oceny dowodów i dokonanych ustaleń, stanowiących podstawę zastosowania przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego; skarżący nie wykazał natomiast, że doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, prowadzącego do wydania przez sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ.).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

